

Chương 3

Quả Nhiên Là Anh

Đang sửa lại thông tin trên tờ danh sách dài dằng dặc, rồi sắp xếp lại từng cái tên, bỗng tôi nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, một nụ cười lập tức xuất hiện trên gương mặt tôi.

Đó là anh Lâm của bộ phận Hậu cần, đối tượng cùng ăn trưa hôm nay. Tôi chợt cảm thấy mình giống như hoàng đế thời phong kiến, mỗi tối lại giờ sở để chọn phi tần.

Sếp của tôi đã nhiều lần nhắc nhở, phải tạo quan hệ tốt với người của nhà xưởng, cho nên chúng tôi có một quy định bất thành văn dành cho chính tôi, là mỗi thứ Hai, thứ Tư, thứ Năm phải sang bên đó ăn cơm, nhân tiện nghe ngóng tin tức về đời sống bên “tây phủ”.

Đến giờ ăn trưa, Trương Đình uể oải không muốn đi.

“Cậu đi một mình đi, mình chẳng muốn ăn gì cả.”

Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, tôi để lại chiếc bánh mì được đóng gói rất đẹp ở góc bàn của cô ấy, sau đó một mình đi qua thảm cỏ xanh ngắt để tới nhà ăn.

Quy mô đầu tư của công ty này cũng có thể xếp ở top năm trong tỉnh, và có được sự hỗ trợ vững chắc từ chính phủ. Đối tác nước ngoài là một doanh nghiệp có tiếng trên thế giới, vì vậy các nhân viên của công ty thuộc đủ màu da, còn đông hơn cả liên quân tám nước¹.

Đương nhiên, nơi nào có người thì nơi đó sẽ có giang hồ. Các bè phái nội, ngoại mọc lên như nấm sau mưa, tranh giành cấu xé lẫn nhau, bè ngoài thì chắc chắn chẳng nhìn thấy dấu vết gì, vì cho dù có đầu đá thì bên ngoài vẫn khiêm tốn nhã nhặn, vẫn gọi nhau bằng những cái tên mỹ miều, đẹp đẽ, làm việc vẫn chuyên nghiệp...

Công ty này có rất nhiều nhân viên, mà những nhân vật “cao cấp” cũng thường xuất hiện, giống như con trai của vị quan lớn nào đó, hay con gái của lãnh đạo đài truyền hình v.v... Những người đến để chơi bời cũng có mà những người đến để rèn luyện cũng không ít.

Thành tựu lớn nhất của chủ tịch công đoàn là thường xuyên tổ chức đại hội xem mặt, mai mối nhân duyên, một vài đôi đã thực sự nên duyên, mà đa số là

mai mỗi những phiên bản cô bé Lộ Lem, nhân vật chính là nam, nữ đều có, cứ như vậy, tiếng tăm của công ty ngày càng vang xa, thậm chí còn thu hút cả những nam thanh nữ tú chưa vợ chưa chồng, thay vì tới nhờ vả chuyện công danh thì lại tới để tìm vận mệnh của cuộc đời.

Ở đây tin đồn lan truyền nhanh chẳng khác nào tên lửa, người Trung Quốc cùng người nước ngoài tụ lại một chỗ, những chuyện diễn ra mỗi ngày đều trở thành chủ đề bàn luận sôi nổi ở nhà ăn.

Tôi luôn trung thành chỉ làm thính giả bên cạnh, đương nhiên nếu không cẩn thận sẽ bị lôi vào cuộc, bị mọi người cười nói mấy câu là mặt mày bắt đầu tái nhợt, rồi xấu hổ, lúng túng. Dần dần da mặt dày hơn, cũng quen dần với bầu không khí ở nơi này, tôi bắt đầu khoác lác: “Tôi là “vạn hoa tùng trung quá, phiến diệp bất tiêm thân”².”

Chủ tịch Kiều đã tìm tôi mấy lần, nhiệt tình giới thiệu cho tôi rất nhiều người làm đủ loại ngành nghề, chỉ có điều tôi luôn cảm thấy không thoải mái với cách thức máy móc này, trong tiềm thức luôn có sự kháng cự, tuy đã hẹn gặp mấy lần nhưng đều không thành. Chủ tịch Kiều luôn nhìn tôi với vẻ không vui, dần dần cũng mặc kệ, dù sao vẫn còn biết bao nhiêu người đang chờ đợi để nhờ vả ông ta, không có tôi thì cũng chẳng sao cả.

Tôi vẫn còn lưu luyến với sự thoải mái này nên hai năm rồi vẫn chưa chuyển vị trí làm việc. Trước đây tôi có rất nhiều ý định học cái này cái kia, nhưng trải qua một thời gian dài tôi mới hiểu ra rằng, có rất nhiều chuyện không phải cứ quyết tâm là có thể thành công. Vậy nên tính hiếu thắng, chuyện gì cũng muốn hơn người trong tôi đã dần biến mất.

Lúc này tôi một lòng muốn được “dưỡng lão”, dù chưa đến ba mươi tuổi nhưng lúc nào cũng nói đến chuyện dưỡng lão quả thật đáng xấu hổ.

Tôi xếp hàng lấy cơm, sau đó nhìn quanh nhà ăn để tìm Lâm Hạo, định nhờ anh ta giảng giải cho mấy vấn đề về quy trình kỹ thuật, nhìn thấy anh ta đang ngồi hòa vào chiếc bàn ở bên cạnh, cả đám thanh niên đang vây xung quanh. Bọn họ nói chuyện mà khí thế ngất trời, cảm giác như vừa có một vở kịch hay diễn ra. Tôi mỉm cười đi đến, bọn họ liền nhao nhao nhường chỗ.

“Tú Nghiên, hôm nay cô định tìm ai để tâm sự vậy?”

Tôi nói với Lâm Hạo một cách tình tứ, anh ta lập tức giơ tay xin hàng. “Trong lúc ăn cơm thì đừng nói chuyện công việc.”

Mọi người nhao nhao lên tiếng: “Chỉ hoan nghênh nói chuyện đời tư, chúng tôi chỉ nghe thôi, đảm bảo sẽ không làm phiền!”

Thấy bọn họ đón đầu đón đuôi, tôi chẳng còn tâm trạng mà “chiến đấu” tiếp, khéo léo chuyển chủ đề: “Mọi người vừa nói đến đâu rồi? Ai nhắc lại một chút đi!”

Na Na bắt đầu lên tiếng: “Tin hót đây, thư ký của Tim là Phùng Lợi Lợi và người Hàn Quốc ở bộ phận Thị trường có tình cảm với nhau.”

“Anh Minh Hiên?” Tôi vừa nhét thức ăn vào miệng vừa đoán.

“Bingo!” Na Na phấn khích búng ngón tay.

Đó là một anh chàng người Hàn Quốc đẹp trai nổi tiếng ở công ty chúng tôi, tướng mạo, khí chất thực sự rất giống Kang Ji Hwan³.

Xem ra phim Hàn đúng là gây tai hại, những cô gái trẻ bây giờ chỉ cần nhìn thấy người nào đó hơi giống người Hàn Quốc là mắt liền sáng lên.

“Anh ta... chẳng phải đã có vợ con rồi sao? Anh ta cũng đã đưa họ đến Trung Quốc rồi mà.” Tôi đang ăn rau, miệng nhồm nhoàm nói năng chẳng rõ ràng.

“Đúng vậy.” Tiểu Đường khẽ cười. “Thực ra đây không phải tin mới, tin mới là sáng nay vợ Minh Hiên đã đến cổng công ty chặn đường Lợi Lợi, chị ta vừa xông lên đánh vừa khóc, nói rằng đứa trẻ không thể không có bố. Chị nói xem, Lợi Lợi có phải đã gặp rắc rối rồi không!”

“Haizz!” Tôi cũng chỉ biết lắc đầu. Phùng Lợi Lợi là người truyền thống mà lại có thể làm con thiêu thân như thế này, đúng là không thể xem mặt mà bắt hình dong.

“Không biết Phùng Lợi Lợi phải nhận kết cục như thế nào nữa.” Na Na bắt đầu ăn hoa quả, vẻ mặt hiện lên chút đắc ý. Tục ngữ đã nói: Văn nhân trung khinh⁴, tôi cảm thấy câu nói này cũng thích hợp để nói về quan hệ giữa những người phụ nữ với nhau.

Lâm Hạo nói: “Tôi thấy cứ mười người thì có đến tám, chín người phải rời đi, chuyện đã âm ỉ như thế này rồi còn gì. Haizz, mấy người các cô cứ đợi gặp thư ký mới đi!”

Có hai người là cấp dưới của Tim cũng đang ngồi ở đó, nghe thấy vậy liền kêu gào âm ỉ: “Chúng tôi không cần người tài giỏi chỉ cần bình hoa thôi. Mọi công việc chúng tôi đều có thể làm thay cô ấy.”

Tiểu Đường tỏ vẻ khinh thường. “Đồ háo sắc, chắc chắn người mới sẽ khác hoàn toàn những gì mà các anh mơ ước.”

Đám thanh niên lại cười ha hả. “Chúng tôi cũng chẳng dám mơ mộng hão huyền, chỉ cần nhìn thuận mắt là được rồi.”

Lâm Hạo bực bội. “Sao các cậu chẳng có chút khí phách nào thế? Lẽ nào chỉ một cô em xinh đẹp đã khiến các cậu mê muội rồi?”

Na Na ném vỏ cam trong tay, lạnh lùng “hừ” mấy tiếng, Lâm Hạo lập tức hiểu rằng anh ta đã đắc tội với cô rồi, liền vội vàng khúm núm về nịnh bợ, cười lấy lòng rồi sáp lại gần cô.

“Chị Na, chị là mỹ nữ yêu nước, kiên cường chính trực số một của công ty chúng ta, về điều này thì chẳng ai dám so bì với chị.”

...

Chúng tôi thường xuyên vừa ăn cơm trưa vừa tận hưởng những giây phút vui vẻ như thế đấy.

Tiểu Đường cười, nói: “Anh Lâm, hình như anh còn quên mất một mỹ nhân. Tú Nghiên của chúng ta không thua kém ai đâu, cũng là khuê nữ đấy.”

Lâm Hạo lập tức ngồi ngay ngắn lại, nhìn tôi, thành khẩn nói: “Tú Nghiên, cô cũng không còn ít tuổi nữa, cũng phải suy nghĩ nghiêm túc chuyện cá nhân đi thôi, đừng coi đó như là trò trẻ con nữa.” Giọng điệu của anh ta hoàn toàn là bắt chước Chủ tịch Kiều.

Cả đám người chỉ biết nhìn rồi cười ngây ngô.

Tôi và nốt miếng cơm cuối cùng, lấy khăn ăn lau miệng, nói: “Muốn đá kích tôi sao, cũng được, tôi đã luyện toàn thân thành “kim cương bất hoại” rồi.”

Lâm Hạo lấy lại khẩu khí bình thường. “Con mắt nhìn người cũng không tốt lắm, “thái tử” thì cũng chỉ có mấy người đó, cô không thể để ý tới “dân thường” trong công ty sao, như tôi đây chẳng hạn?”

Tôi dùng ánh mắt sợ sệt liếc nhìn mấy cái mụn trên mặt anh ta. Anh ta lập tức quay đi, chỉ tay về phía Tiểu Thôi đang ngồi cách đó không xa, nói: “Chẳng hạn như cậu ta. “Hải quy”⁵ từ Đức trở về. Kiểu gì cũng có thể tạm chấp nhận được chứ?”

Tiểu Thôi đã ăn đến lượt thứ hai, như anh ta nói, nên buổi tối về nhà chỉ cần ăn một chút sủi cảo đông lạnh cho khỏi lãng phí. “Hải quy” như thế này, dù có ném đến sa mạc Sahara thì chắc cũng có thể ăn bọ cạp mà sống.

Loại “hải quy” cực phẩm này, tôi chỉ có thể kính ngưỡng từ xa mà không dám đến gần.

Tôi uống nước trái cây, đưa mắt nhìn khắp nhà ăn, đa số mọi người đã ăn xong nhưng còn chưa đứng dậy mà tùm nãm tùm ba để nói chuyện, thực sự là một cảnh tượng yên bình, ấm áp.

“Tiểu Tiết!” Tôi lớn tiếng gọi.

Chủ quản FPA của bộ phận Tài vụ - Tiết Vi nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu tìm kiếm.

“Bên này, bên này!” Tôi vẫy tay với cô ấy.

Mấy thanh niên đang ngồi tự giác nhường chỗ, bọn họ là người của bộ phận Công trình, công việc có chút bận rộn nên rời đi trước.

Tiết Vi ngồi xuống đối diện tôi, bày ra cái dáng điệu ăn như hổ đói.

“Sao hôm nay đi ăn muộn thế?” Tôi hỏi.

“Chị đừng nhắc đến nữa, có một lãnh đạo mới đến, bắt bọn em làm đi làm lại đến tận bây giờ.”

Mắt Na Na lóe sáng. “Giám đốc của bộ phận các cậu cuối cùng cũng đến nhậm chức rồi à?”

Tiết Vi chẳng thèm ngẩng đầu dù chỉ là một thoáng.

Lâm Hạo lên tiếng: “Thảo nào hôm nay nhìn thấy William dẫn một nhóm người đi tới đi lui, có lẽ là dẫn anh ta đi tham quan nhà xưởng. Dường như anh ta còn rất trẻ.”

Tiểu Đường nói với giọng là lạ: “Chẳng lẽ lại là “thái tử” từ đâu nhét vào?”

Tiết Vi ngửa cổ phân trần: “Không giống, trông anh ta có vẻ rất giản dị, cũng rất chững chạc, không hề tự cao tự đại, nói chuyện với bọn em cũng rất lịch sự, nhã nhặn, trông có vẻ là con nhà gia giáo, không giống mấy kẻ hung hăng càn quấy đó đâu. À, nghe nói là “hải quy” từ Anh về.”

“Ha ha, “hải quy” thì năm nào cũng có, năm nay lại càng nhiều.” Tiểu Đường nói như hát lên.

Lâm Hạo nói: “Trẻ như thế mà đã ngồi được vào vị trí giám đốc bộ phận, chắc chắn là có chỗ dựa.”

“Thế có đẹp trai không?” Na Na hỏi, đây là vấn đề mà cô gái trẻ này quan tâm nhất.

Tiết Vi nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Không phải là kiểu cậu thích đâu, nhưng nhìn cũng rất bắt mắt, trắng trẻo, nho nhã, lịch sự, không phô trương...”. Sắc

mặt Tiết Vi bỗng thay đổi. “Á, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến. Anh ta tới rồi kìa!”

Na Na liền quay đầu nhìn. “Người nào, người nào?”

Một bóng dáng mảnh khảnh đang đi tới, áo sơ mi màu xanh da trời nhạt, quần màu ngà, nhìn từ xa chẳng khác nào một cây bạch đàn. Trên gương mặt khô ngô, tuấn tú không bao giờ thiếu một nụ cười như có như không, để lộ vẻ điềm tĩnh và chín chắn.

Na Na khẽ mở miệng, nói: “Tiết Vi, cậu thật không hiểu tở, đây mới là mẫu người tở thích.”

“Giám đốc Chung, ngồi cùng bàn với chúng tôi nhé!” Tiết Vi nhiệt tình đứng lên mời.

Cậu ta đi tới, ánh mắt lướt qua đám người chúng tôi một lượt, gật gật đầu, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh tôi, tất cả chỉ diễn ra trong vòng năm giây. Đột nhiên cậu ta nở nụ cười. “Chị Tú Nghiên!”

Tôi nhếch miệng. “Quả nhiên là cậu!” Trong lòng tôi bắt đầu tức giận, tên nhóc này thực chẳng thể thay đổi được cái tính đáng ghét, lúc nào cũng phải nhắc nhở người khác rằng cậu ta ít tuổi hơn tôi.

Chung Tuấn Hải ngồi xuống trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. “Mọi người đều ăn xong rồi sao?”

Na Na lên tiếng đầu tiên: “Anh đừng vội, cứ ăn từ từ!”, rồi quay sang tôi, hỏi: “Hai người đã quen biết nhau từ trước rồi sao?”

Chung Tuấn Hải đáp: “Chúng tôi là thanh mai trúc mã.”

Tôi lập tức tiếp lời: “Là hàng xóm.”

Để tránh bọn họ hỏi tiếp, tôi lập tức đứng dậy. “Mọi người tiếp tục nói chuyện nhé, tôi đi trước đây, không biết Trương Đình thế nào rồi.”

Biết rõ ánh mắt của mọi người đều lầy lăm lăm, tôi vẫn điềm nhiên như không mà rời đi, trong lòng cũng biết rõ những ngày sau này nhất định sẽ có vô số “đạn pháo” bắn vào người mình.

“Tú Nghiên!” Chung Tuấn Hải gọi với theo tôi. “Khi nào có thời gian thì nói chuyện nhé, lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau.”

Tôi cố nở một nụ cười xinh đẹp. “Được, hẹn cả Ôn Tịnh nữa.”

Cất xong cái khay com, tôi chậm chậm đi dạo ở bãi cỏ bên ngoài công ty. Đằng sau bỗng vang tiếng bước chân, là Na Na đang đuổi theo tôi.

“Hi hi, em cũng muốn rời khỏi đó.” Cô ấy kéo tôi đến bãi cỏ rồi ngồi xuống.

“Thành thật khai báo mau, quan hệ giữa chị và anh ấy là gì? Chắc chắn là rất thân thiết.” Ánh mắt của cô ấy sáng rực, nhìn tôi chăm chăm.

Tôi dở khóc dở cười. “Em không đi làm paparazzi⁶ thì thật đáng tiếc. Sự thật là, bọn chị chẳng là gì của nhau cả, chỉ là hàng xóm, học cùng trường tiểu học.”

“Thật sao?” Cô ấy nhấp nháy đôi mắt to tròn, đầy vẻ không tin.

“Ừ, còn nữa, cậu ta là người bạn trai mà chị sẵn sàng chết vì cậu ta, vì vậy nhân lúc chưa bước chân vào vũng bùn, em tuyệt đối đừng có chen ngang đây!”

Na Na lập tức kêu lên một tiếng bi ai. “Vì sao em luôn gặp những chuyện không may mắn thế này? Chẳng dễ dàng gì mới gặp được một người, nhưng người ta lại đã có chủ. Tú Nghiên, sau vài năm nữa, có phải em cũng sẽ giống chị bây giờ không?”

Tôi chỉ cười mà không lên tiếng, hóa ra bây giờ tôi đã trở thành tấm gương phản diện của những thanh niên trẻ này rồi.

Trở về văn phòng, tôi vô tình gặp kỹ sư Hồ Hồng. Anh ta và các cộng sự ngày nào cũng đi gặp khách hàng ở bên ngoài, thực sự rất khó nhìn thấy mặt.

“Ôi, kỹ sư Hồ bỗng từ đâu xuất hiện vậy?” Vẻ mặt tôi lập tức trở nên hơn hờ.

Anh ta vừa thanh toán hóa đơn đi công tác vừa nói: “Tôi mới nhận được thông báo phải “ngồi sofa” hai ngày, đúng là làm người giấy luôn.”

Chúng tôi thường nói đùa việc nhận điện thoại là “ngồi sofa”, còn việc đi gặp khách hàng là “lên sàn diễn”.

Trương Đình vẫn nằm bò trên bàn, chiếc bánh mì còn nguyên chỗ cũ, tôi bỗng cảm thấy hơi lo lắng.

“Cậu cứ thế này thì có khi chẳng đi nổi ấy chứ, lại ngã ra đây mất. Tốt xấu gì cũng nên ăn một chút đi!”

Trương Đình hơi cử động, ánh mắt mơ màng liếc tôi một cái. “Tớ buồn nôn.”

Kỹ sư Hồ lập tức chạy đến. “Buồn nôn à, đây, nôn vào cái hộp giấy này đi!”

Trương Đình liếc anh ta một cái. “Anh hãy lo biến khỏi đây đi!”

Tôi nói: “Tốt nhất là kiếm thêm một cái túi ni lon, nếu không sẽ bị ngấm ra ngoài.”

Kỹ sư Hồ nghe thấy vậy, quả nhiên lấy từ trong túi ra một thứ, bọc bên ngoài chiếc hộp giấy, sau đó đặt dưới chân Trương Đình.

Trương Đình cau mày. “Đen xì xì thế này, tôi nhìn thấy thì dù có muốn nôn cũng chẳng nôn được.”

Kỹ sư Hồ vui vẻ nói: “Chẳng phải như thế càng tốt sao? Cô đang buồn nôn nhưng nhìn thấy nó, đảm bảo sẽ không còn cảm thấy khó chịu nữa.”

Tôi đang cười ngờ nghệch, thì điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông, tôi đành phải đi nghe máy.

“Tú Nghiên, cậu có thể ra ngoài một lát không? Tớ đang ở dưới tòa nhà của cậu.”

Là giọng nói của Chung Tuấn Hải.

Ghi Chú:

1. Liên quân tám nước, hay còn gọi là Bát quốc liên quân, là liên minh của tám đế quốc nhằm đàn áp phong trào nổi dậy của Nghĩa Hòa Đoàn tập kích vào các sứ quán của tám quốc gia này ở Trung Quốc. Tám nước đó gồm: Anh, Pháp, Mỹ, Đức, Ý, Nhật, Nga và Đế quốc Áo-Hung.

2. Hai câu thơ trong bài Mẫu đơn đình của Thang Hiền Tố, có nghĩa là “đi qua vạt khóm hoa mà không bị một phiến lá dính vào người”.

3. Kang Ji Hwan: một nam diễn viên nổi tiếng của Hàn Quốc.

4. Ý nói giữa những người có học vẫn có sự khinh thường nhau.

5. Chỉ người du học từ nước ngoài về.

6. Phóng viên săn tin.